

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΟΙΚΑ

[Τοῦ Γκὸ ντὲ Μπαρσαόν]

Κανένας δὲν παραξενεύθηκε γιὰ τὸν γάμο τοῦ κ. Λεμπρινῶ μετὰ τὴν δεσποινίδα Ἰωάννα Κορντιέ. Ἡ δὲ Κορντιέ εἶχε τριακόσιες χιλιάδες φράγκα μετρητὰ προίκα.

Ὁ κ. Λεμπρινῶ ἦτο ὀριζότερος νέος καὶ γιὰ μίαν ἐπαρχιακὴ πόλιν, ὅπως τὸ Μπουτινύ, ἐπιβαρῆτο ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς κομψότητος.

Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα ἦτο δροσερὰ καὶ ὀμορφὴ νέα. Ταίριαμαμένο ζευγογάμι. Οἱ νεόνυμφοι ἀπεφάσιον νὰ κάμουν ἕνα ταξιδάκι στὸ Παρίσι, μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὸ γάμο.

—Θι φύγουμε τὴν Τρίτη, εἶπε ὁ Λεμπρινῶ. Θὰ διασκεδάσωμε πολύ. Θὰ σὲ πηγαίνω στὰ θεατρὰ, στὰ ρεστοράν, παντοῦ... Θὰ μᾶς περιούνη γιὰ ἐρωτευμένους.

Ἐκείνη ἐπήδησε ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς.

—Ναί, ναί... Πᾶμε!

—Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσωμε τίποτε, ἐπανέλαβε ἐκείνος. Εἰδοπέσεις τὸν πατέρα σου νὰ ἔχη τὴν προίκα ἕτοιμη. Πρέπει νὰ ἔχουμε μαζὺ μᾶς τὰ χρήματα. Φεύγουμε τὴν Τρίτη.

Τὴν Τρίτη οἱ γονεῖς τῆς Ἰωάννας συνάδεδεσαν τὸν νεαρὸν ζεῦγον εἰς τὸν σταθμὸν. Ὁ πατέρας εἶπε εἰς τὸν γαμβρόν του, ὀλιγον ἀνησυχος:

—Δὲν εἶνε φρόνιμο νὰ πάρημε τόσα χρήματα μαζὺ σου.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, πατέρα. Εἶμαι δικηγόρος καὶ συμβαίνει νὰ κρατῶ ὀλοκληρῆς περιουσίας ἐπάνω μου. Μὴν ἀνησυχεῖτε!

Ὁ ὑπάλληλος ἐφώνησε:

—Οἱ ταξιδιώται γιὰ τὸ Παρίσι στὰς θέσεις των.

Τὸ ζεῦγον εὐρέθηκε σ' ἕνα βαγόνι, μετὰ δύο γυναικας. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν τὴν ἐλευθερίαν νὰ μιλήσουν ἀνετα καὶ νὰ χαλαρώσουν. Ὅταν ἐφθασε τὸ τραῖνο στὸ Παρίσι, ὁ Λεμπρινῶ εἶπε εἰς τὴν γυναῖκά του:

—Ἄν θέλῃς, ἀγάπη μου, μένομε καὶ τρώομε εἰς τὸ Μπουλβάρ. Ὑστερα ἐπιστρέφομε στὸ σταθμὸν γιὰ τὸ μπαούλο μᾶς.

—Εἶνε μακρὰ;

—Ναί, λίγο μακρὰ, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ πάρωμε τὸ τραῖμ.

—Γιὰτὶ δὲν πέρνομε ἕνα ἀμάξι;

Ὁ Λεμπρινῶ ἐγέλασε.

—Γιὰ οἰκονομία. Δὲν σὲ διασκεδάσει καλύτερα τὸ τραῖμ; Τὸ τραῖμ περνοῦσε ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή!

Ὁ νέος ἐβοήθησε τὴν γυναῖκά του νὰ ἀνεβῆ καὶ τῆς εἶπε βιαστικὰ:

—Ἐγὼ ἀνεβαίνω στὸν ἐξώστη νὰ καπνίσω ἕνα τσιγάρο.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ εὐρέθη μετὰξὺ μίαν γυναικας κυρίας καὶ ἑνὸς χονδρῶ κυρίου σ' ἕνα κάθισμα.

—Γιὰτὶ δὲν ἦλθε μαζὺ μου; ἐσκέφθη μετὰ. Καὶ μίαν μεγάλη μελαγχολία ἐσφίξε τὴν καρδιά τῆς.

Ἡ ὥρα περνοῦσε...

—Τὶ μακρὸν ταξίδι! Μήπως ἀποκοιμήθηκε; ἐσκέφθη ἡ Ἰωάννα. Σὲ λίγο εἶμινε μόνη, ὀλομύνηχη μέσα στὸ τραῖμ. Ὁ ὀδηγὸς ἐφώνησε:

—Βαζιρά!

Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη.

—Βαζιρά!

Τότε ἠρώτησε δειλὰ:

—Ποῦ, εἶμαστέ!

—Στὸ Βαζιρά! Δὲν ἀκούτε! Ἐφθάσαμε.

—Εἶνε μακρὰ ἀπὸ τὸ Μπουλβάρ; ξαναρώτησε ἡ Ἰωάννα.

—Ἀστεινεύσατε κυρία;

—Σὰς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ εἰδοποιήσατε τὸν ἄνδρα μου; εἶνε ἀπάνω, εἶπε τότε στὸν ὑπάλληλο.

—Δὲν εἶνε κανένας ἀπάνω. Ὁ Λοὺ κατ' ἔβηκεν, τῆς εἶπεν αὐτός.

Ἡ δυστυχισμένη νέα ὤχλιασε.

—Κανένας; Κυττάξτε σὰς παρακαλῶ... Εἶνε ἕνας κύριος, ποῦ κρατᾷ ἕνα μεγάλο πέτσινο φάκελλο στὸ χέρι.

—Αὐτὸς ποῦ λέτε κατέβηκε στὴ Μαντιλέν. Βλέπω ὅτι σοῦ τὴν ἐφτάξαε κυρία... προσέθεσε ὁ ὀδηγὸς μετὰ ἕνα χονδρὸ γέλιο.

Ἐκείνη ἀρχισε νὰ κλαίῃ. Δὲν μποροῦσε νὰ μὴν περισσώτερο. Κατέβηκε. Βρῆθηκε μόνη τῆς στὸ δρόμο.

—Τὶ θὰ γίνω; ἐσκέφθηκε. Ἄρχισε νὰ βηματίζῃ σὸν τρελλῆ, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ ξέρῃ τί τῆς συνέβαινε. Ὁ ἄνδρας τῆς! Ἦτο λάθος ἢ τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει κατὰ τὸν ἀνανδρότερο τρόπο;

Ἐσκέφθηκε τὸν ἐξάδελφόν της, ποῦ ἦταν ὑπάλληλος στὸ Δημαρχεῖο. Εἶχε μαζὺ τῆς μερικὰ χρήματα ποῦ μόλις τῆς ἐφθάναν γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα ἀμάξι. Κάλεσε ἕναν ἀμαξά καὶ ξεκίνησε. Συνήτησε τὸν ἐξάδελφόν της στὴν πόρτα, τὴν στιγμή ποῦ ἐφευγες.

—Ἰωάννα Ἐδῶ; τῆς εἶπεν αὐτὸς ἐσπνιασμένος.

—Ἐρρίκε! Ἐχασα τὸν ἄνδρα μου!

—Τὸν ἔχασες; Ποῦ;

—Στὸ τραῖμ!

—Στὸ τραῖμ!

Τοῦ διηγήθηκα μετὰ δάκρυα τὴν ἱστορία τῆς.

—Εἶχε πολλὰ χρήματα μαζὺ του; ἠρώτησε ὁ Ἐρρίκος κατόπιν σκεψέως.

—Ναί! τὴν προίκα μου!

—Τὴν προίκα σου... ὀλόκληρη;

—Ναί!

—Ἀγαπητὴ μου, ὁ ἄνδρας σου τώρα θὰ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Βελγίου. Τὸ ἔσκασε.

Ἐμεινε ἀπολιθωμένη.

—Μὰ τότε ἦταν... ἕνας ἄτιμος! εἶπε σὲ λίγο κλαίουσα, ἄλλο φρονούσα κι' ἔπεσε μισολιποθυμισμένη στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἐξάδελφου τῆς.

Ἐκείνος τὴν ἐβοήθησε νὰ ἀνεβῆ σ' ἕνα ἀμάξι. Πῆγαν οἱ δύο καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐκάλεσε τὴν γυναικὴ ὑπέρτερα του καὶ τῆς εἶπε.

—Σοφία, πῆγαινε νὰ παραγγείλῃς ἕνα σουπέ γιὰ δύο άτομα. Δὲν θὰ πάω σήμερα στὸ Δημαρχεῖο.... ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΙΑ ΣΣΑΝ

ΠΕΡΣΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

—Ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν δὲν δὲν ἔχει πίστωσιν.

—Ὁ μὴ ἔχων εὐπειθεῖ γυναικα δὲν ἔχει ἡσυχίαν.

—Ὁ μὴ ἔχων γονεῖς, δὲν ἔχει στήριγμα.

—Ὁ μὴ ἔχων τέκνα, δὲν ἔχει δύναμιν.

—Ἄλλ' ὁ μὴ ἔχων ταῦτα πάντα, ζῆ χωρὶς σκοτοδῆρες;...